

A miña historia con *Encrucillada*

Alberte A. Brenlla González

Son para min reconfortantes as lembranzas da historia común entre a nosa revista, e eu mesmo. Acordanzas en definitiva de adolescencia, mocidade e por que non dicilo tamén de madurez.

Como se fora este preciso intre véxome, a pesar das brétemas dos anos transcorridos, na biblioteca do meu veciño e amigo Don Ramón Martínez López. Entre as súas mans un dos primeiros números da nosa revista; alí eu cos meus quince anos miraba en silencio para o meu respectado amigo e patriarca e dende o folgo adolescente do rapaz que todo o quere saber pregunto:

– ¿Qué esta a ler Don Ramón?.

Con voz moi pausada, como sempre facía e cun sorriso, respóndeme con moito agarimo.

– Unha nova revista, Bertiño, está en galego e ti xa sabes como me gustan as cousas da nosa terra.

– ¿Coida que me podería axudar Don Ramón?

– Seguro que si Bertiño, coma aguantes un tempo con ela seguro que si.

– Voulles remitir unha carta, pero non conte nada que se non na miña casa vanme berrar por meterme máis en política.

De xeito aproximado esta foi a conversa que me achega ata *Encrucillada*.